

No. 12. }

December 1887.

{ 13de Aargang.

Tag Barnet i Haan!

(En Julefang, frit efter J. M. Andersen).

Paany Lovsangen toner
 Til Julens store Fæst
 For ham, som Livet kroner
 Med Lykken allerbedst.

Paany Guds Folk betjender:
 "Os er en Frelser fød!"
 Al Sorg og Rød han ender
 Og skænker Liv for Død.

Paany med BARNETUNGE
 Der nynnes: "Glade Jul!"
 Mens Englestemmer sjunge
 Saa lifligt med i Skjul.

Paany de Klokker ringe
 Til Høitid trindt paa Jord,
 Og Glædens Toner klinge
 Mod Sky fra Syd og Nord.

O, Herrens Folk, du kjære,
 Som bærer Kristi Navn,
 Hold Jul dog til hans Ære!
 Tag Barnet ret i Haan!

Han kan ei Frelsen bringe,
 Hvor ei han møder Tro;
 Thi lad ham Tviøvel tvinge,
 Lad ham i Hjertet bo.

Han kom jo fra det ydte
 Med Frelse just til dem,
 Som Sorger dybt nedbøje,
 Hvis Varm er Smertens Hjem.

Just til de Smaa og Svage
 Han ser med Kjærlighed,
 Han deres Rød vil tage,
 Dem give Fryd og Fred.

Hvert lille Suk, hver Taare,
Hver ærlig Troens Bøn,
Hver Sorg, som Hjertet saare,
Han tegner op i Pøn.

O, Børneskole, du kjære,
Som bærer Kristi Navn,
Hold Jul dog til hans Ære!
Tag Jesus ret i Favnl

Træhesten.

Det var rigtigt Juleveir, Sneen faldt saa tæt og blod at man ordentlig fik Lyst til at boltre sig i den. Langs med Gaderne var den feiet i Drivec, og Drengene morede sig med at kaste Snebolde paa hinanden. En og Anden blev vel ogsaa kastet om i Sneen; men det tog han sig ikke nær, Legen gik lige lystig for det.

Folk havde travlt, der var en Summen, en Snaffen og Dnssten glædelig Jul, som vilde det aldrig saa Ende. Inde i Butikkerne var der ikke mindre Liv, særlig var Legetoiet det, der tiltrak sig de Flestes og ikke mindst Børnenes Opmærksomhed, som trykkede sine smaa blaafrosne Ansigter, der straaledede af Glæde, op til Ruden. Tanken om, at Noget af Alt i et, der lyste og straaledede, og som i saa lang Tid havde blandet sig i deres Drømme, skulde komme til at tilhøre dem, kunde saa den mest paatrængende Kulde jaget paa Porten.

Henne ved et stort Bindu, der var prydet af Legetoi, stod en Gruppe velklædte Børn som ivrig drøftede, hvad hver især ventede af den hvalge Aften; ved Siden af dem stod en ganske liden, fattig, pjasket Dreng, ogsaa han betragtede al den brogede Pragt, men end ikke Dnssten om at komme i Besiddelse af Noget, vovede at fremstille sig for ham, blot staa lidt stille udenfor og ligesom sole sig i al den fremmede, for ham vidunderlige Glæde. Dog end ikke dette var tilladt, han vidste det jo, naar han stod saa dan fasttrykket ved Bestuens, saa spildte han Tiden, som skulde benyttes til at saa solgt forskellige Ting til at hænge paa Juletræ. Men til rods for Tanken om den strenge Pleiemoder, tilrods for Udsetningen til Bank ifødet for Julegød, stod han bestandig og

saa og saa, som var det en Trolddom, der holdt ham fangen.

Ud af Legetoi-butikken kom en ældre Dame, hun havde Favnen fuld af Pakker, saa hun kunde ikke støtte sig; paa det sidste Trin aled hun ud, og idet hun vilde tage for sig, floi Pakkerne til alle Sider; en af dem gled hen for Drengens Fod, han tog den op; paa Formen solte han, at det var den Træhest, han saa meget havde beundret, og som nyss var forspunden fra Binduet. Kristelsen var der, Damen havde ikke bemærket Tabet af denne Pakke hun beredte sig alt til at gaa videre.

Men Karl, det var Drengens Navn, tog sig i det, en Rodmen overfo'r ham ved Tanken om et Lyveri, og det ovenikjøbet Juleaften. Han mindedes, hvor smukt hans Lærer havde talt just Dagen forud, og hvor tillidsfuld han havde forsikret dem, at Gud aldrig vilde lade dem lide Nød, naar de holdt sig til ham. Han saa efter Damen, hun var forspunden i Trængslen, hurtig ilede han ned ad Gaden med sin Kurv under den ene og Pakken under den anden Arm; men nei, hun var ikke at se. Forviblet derover løb han saa stærkt, han kunde, men solte sig i det Samme greben haardt i Armen.

"Hallo, Dreng, hvad har du i den Pakke?" lod en raa Stemme i hans Øre, og en Politibetjent rev rask Pakken fra ham, uden derfor at slippe ham. "Ja saa, en Hest, hvor har du den fra?"

'Jeg vil give den tilbage til Damen, hun tabte den for.'

"Saa — aa, naar Noget taber Noget, rækker man det til Bedkommende, man løber ikke sin Vej. I hvilken Butik har du stjaalet den?"

"Men jeg har jo ikke stjaalet den," udbryd Karl grædende.

"Hvis du ikke bekjender, Knegt, faar du Lov at sidde i Rikshøttens Julekæsten, og det er ikke rart."

'No, lad mig gaa,' bad Drengen hvelsig, "og giv saa selv den gamle Dame Hesten. Jeg faar jo Bank af Madamen, naar jeg ikke faar solgt disse Ting i Aften, de andre Aftener har jeg Julekæsten solgt."

"Sludder, Dreng, tror du, jeg lader mig Sligt binde paa Ermet; afsted med dig til Legeisshandleren, hvor Hesten stod!"

"Men Damen kjøbte den jo."

"Naa, saa vis mig, hvor hun kjøbte den, men gaar du feil, slaar jeg Hovedet af dig."

Karl travede bestandig grædende den samme Vej tilbage, endelig naaede de Butikken, hvorfra al Karls Ulykke stammede. Han sølte med Anger, at, havde han adlydt Madamen og kun søgt at afsætte sine Varer, vilde dette ikke være skeet.

"Her er det," hulkede Karl.

'Naa, saa ind med dig!'

Nu stod Karl ved sine Onskers Maal, den heilige Butik, som han kun i Drømme havde betraadt, og dog ønskede han sig langt borte. I Begyndelsen saa han Intet, han vovede ikke at løfte Hovedet, og, selv om han havde gjort det, vilde Taarerne aldeles have blændet ham. Butikken var mystrende fuld, saa Betjenten kunde ikke strax forklare sig; saa blev han staaende ved Døren med Drengen. Efterat have tørret sine Næse saa Karl sig halvt frygtsomt, halvt nysgjerrig om; i det Samme gif Butiksdøren op, og den gamle Dame, som havde tabt Palken, traadte ind.

"Undskyld," sagde hun, "men jeg har vel ikke glemt at faa den Hest, som jeg før kjøbte; da jeg kom hjem, savnede jeg den, men muligens har jeg ogsaa tabt den."

"Men der er jo Damen," udbød Karl jublende, "nu kan De jo selv se, at jeg sagde sandt før."

"Med Deres Tilladelse, Frue," sagde Betjenten, idet han nærmere sig; "Knekten her siger, at denne Hest er Deres."

"Ja vist, det er jo der, jeg før kjøbte; men lille Ven, hvor har du fundet den?"

'Jo, for, da De gled, tabte De den, og saa tænkte jeg, at jeg vilde beholde den, men saa syntes jeg, det var saa stygt at stjæle, og saa løb jeg efter Dem; men De var borte, og saa sagde Betjenten, at jeg alligevel havde stjaalet den, og saa vilde han hugge mit Hoved af, og det var saa sølt, og saa græd jeg."

"Din lille Stakkel, hvad hedder du, og hvor har du hjemme?"

"Jeg hedder Karl og bor hos Madam Rasmussen;" ved Tanken om hende brød Taarerne paany frem. "O Gud, jeg maa strax gaa, jeg har Intet solgt, og saa faar jeg Bant af Madamen."

"Hvad skal du sælge, min Dreng? da det jo er mig, der paa en Maade har hindret dig i at sælge dine Varer, maa jeg se at hjælpe dig af med dem."

"Naa, hvis De blot vilde kjøbe Lidt, kun en liden Smule, gode Dame! se her er smukke danske og svenske Flag, og kulørte Hjorter, og saa disse heilige Balmødder, De kan tro, de straalet ved Lys. Og ere de ikke morsomme, disse Aber?" vedblev Drengen, som i sin Iver havde glemt sin Modgang.

"Hvor meget tror du at kunne faa for Al det?"

"Her er i det Hele for to Kroner, naar jeg faar den fulde Pris; men jeg maa nok sælge billigere tilsidt"

"Se, her er to Kroner, min Dreng, tag saa din Kurv og følg med mig hjem; nu, du har solgt det, har du jo Tid, og jeg kan ranskelig bære saameget."

Saa gif hun, og Karl traffede glad bag efter. Betjenten saa efter dem, som frygtede han, at Drengen skulde løbe med Kurven; men Fruen gif rolig, hun vendte sig ikke engang, hun vidste, at den bedste Retfærdiggjorelse var at vise ham Tillid. Damen boede paa første Sal i et Hus noget derfra; hun ringede paa, en Tjener lukkede op; ved Synet af den lille pjaltede Dreng, der aabenbart havde istunde at følge ind med, vilde han smække Døren i.

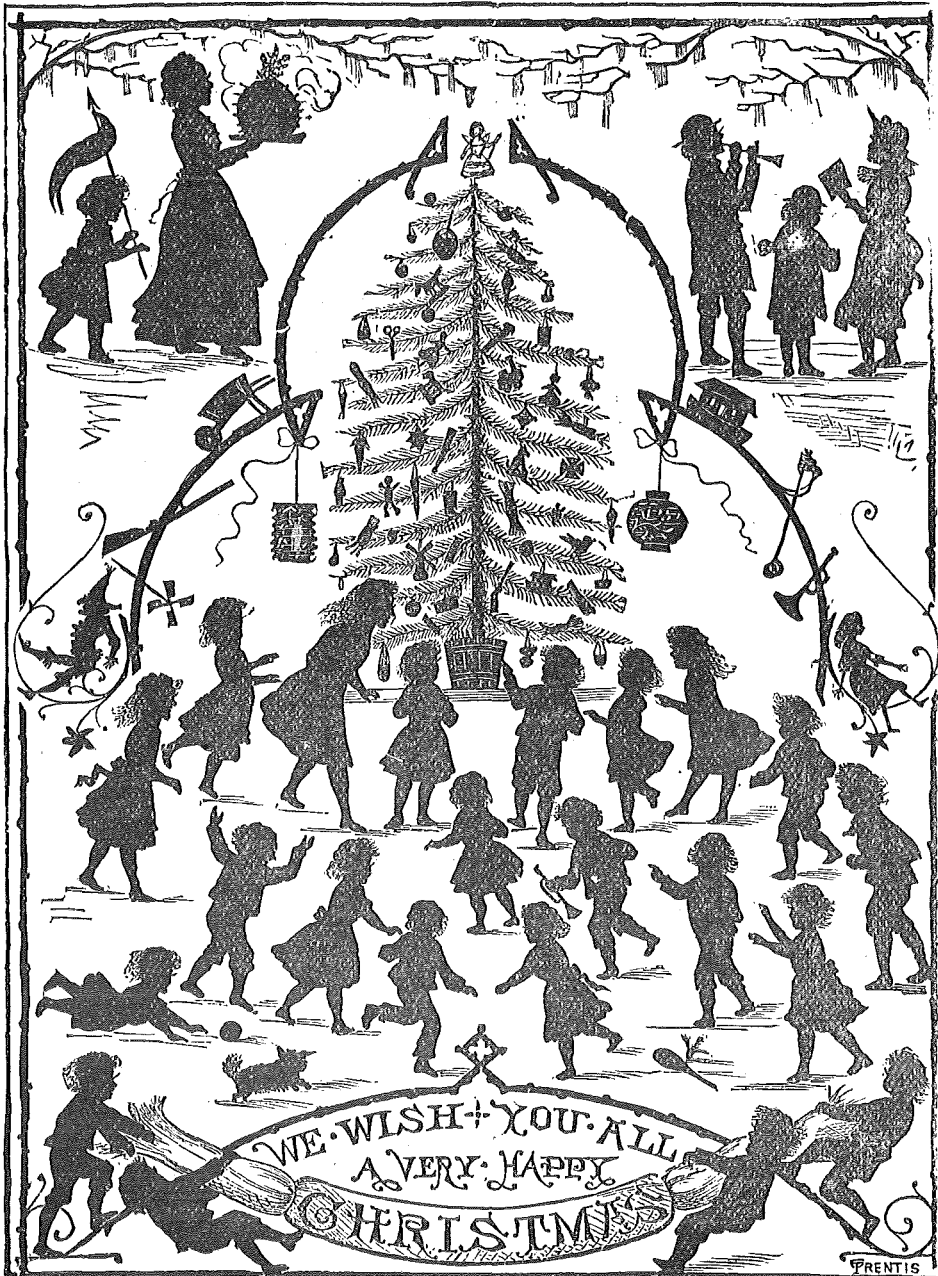
"Nei, Johan, han skal ind; de Sager, han bærer, skal paa Juletræet. Kom nu ind!"

Tjeneren lukkede ham vrangent ind, det kostede ham en Kamp at se Drengens snaufede Ben træde paa Forstuenes Tæppe; tilsidt kunde han ikke by sig; da Fruen var gaaet ind, sagde han: "Se dig dog for, Svinepelis, sætter han ikke Mærker efter hvert Skridt; der er en Matte, tør han sig paa den!"

Karl satte Kurven fra sig og gif lydighen og tørrede sine Fødder paa Matten.

"Det er ogsaa bedst," vedblev Johan, "at (Fortættets paa Side 94).

Glædelig Jul!

Glæde Jul, hellige Jul!
 Engle dale ned i Etkul!
 Tid de flyve med Paradisgrønt,
 Hvor de se, hvad for Gud er skønt,
 Lønligt iblandt os de gaa.

Fred paa Jord! Fryd paa Jord!
 Jesusbarnet iblandt os bor!
 Engle sjunge om. Barnet saa smukt,
 Han har Himmerigs Dør opløst,
 Salig er Englenes Sang.

Jngemann.

Gyrderne tilbede Jesu barnet i Krybben.

D hvilket Syn de Gyrder saa :
 Det Barn i Krybben hoide!
 D kunde vi det Syn dog saa,
 D hvor vi vilde ise!

Da var os ingen Vej for lang,
 Vi vilde ham vor Julefang
 Med Hjertens Glæde synge.

du tager Skoene af, naar du gaar ind i Stuen; Fruen vil nemlig, at du skal se Træet, hoorpaa dine Sager skal hænge."

Karl tog Skoene af og blottede derved et Par ynkelige Strømper uden Hæle og Læer. Johan blev rørt. Den lille Staffel, tænkte han, det maa være foldt med de daarlige Strømper i de utætte Sko. Vi lidt, jeg har jo et Par liggende, dem kunde han saa. Men han saagde: "Skammer han sig ikke, at gaa med saadanne Fodder paa Brykseler Læpper! Staa nu stille, vor sig ikke af Pletten, saa skal jeg hente Noget, han kan tage paa, saa han ikke sviner Læpperne til." Johan gik og kom strax tilbage med et Par uldne Strømper, dem traak Karl saa udenpaa sine egne, medens Johan stod og rynkede sine Bryn og truende kneb Dinene sammen, som om han var vred — eller maasse det var for at skjule en Taare.

Neppe var Karl færdig med Strømperne, før Fruen igjen kom ud.

"Tag din Kury, lille Karl, og følg saa med mig!"

Karl havde en Forremmelse af at drømme, og han ventede at vaagne op paa det fattige Kvistkammer. Da han betraadte de store el'gante Bærelser, frygtede han for at berøre Læpperens Blomster og undgik saa vidt mulig at træde ned med hele Foden. Jnd i en stor Stue stod et Grantræ, der naaede op til Loftet.

"Se, der er Træet, nu skal du hjælpe mig at pynte det; men kom først hen til mig og lad mig se paa dig. Hvor du dog ligner min egen lille Dreng; han døde just i din Alder — nu er det mange Aar siden; han vilde været en Mand, havde han levet. — Men, sig mig, lever dine Forældre?"

"Jeg har aldrig havt Forældre, siger Madam Rasmussen, hun har mig i Kost og faar Penge af Politiet for mig; naar jeg bliver stor, skal jeg være Skraldmand, saa faar jeg to rigtige Heste."

Fruen kunde ikke bare sig for at saile.

"Sig mig, lille Karl, kunde du have lyst til at komme i en Latinskole og lære meget mere, end du nu gjør, eller vil du heller være Skraldmand?"

Karl betænkte sig, paa den ene Side Madamen og Skraldevognen, paa den anden Fruen og Lektier. Fruens milde Bæsen seirvede.

"Naar jeg maa se Dem hver Dag, vil jeg helst læse"

"Og ellers vil du helst være Skraldmand; nu vel, min Dreng vi vil se, hvad der lader sig gjøre, men foreløbig er det bedst, du bliver vasket og faar lidt andet Tøi paa Kom her," og hun forte ham ind i et lidet Kammer, hvor der stod en Seng, en Kommode og et Par Stole. "Se, dette Bærelse var Karls, Alt staa endnu som dengang," og Lærerne traadte den milde Dame i Dinene. Karl stod forfagt, han vilde saa gjerne trøste, men vovede det ikke, Synet af hendes Smerte afvæng ogsaa ham Læreren, og saaledes grædende berørte han blidt hendes Hæand.

"Græd ikke, o græd ikke, Læreren har sagt, at, naar man dør, saa bliver man en Engel og faar smukke Vinger, og saa er man saa glad, aa saa glad."

"Karl Karl! O Gud, jeg takker dig, du har givet mig ham tilbage! Vil du altid bo her hos mig, bo i dette Bærelse og kalde mig Moder?"

"Moder," brast det ud af Drengen, og Lærerne rull de hurtigere, men det var af Glæde. I næste Dieblis laa han i hendes Arme, og hun kyskede ham atter og atter; det var første Gang, Nogen havde hjærtregnet ham.

Om Natten, efter den deiligste Aften i hans Liv, da han laa i sit lille Kammer i sin bløde Seng, med begge Armene om Træhesten, hans Belgjorer, og hun, den Moder, Gud havde sendt, stod ved hans Side og bad hans Aftenbøn med, da lovede han, at hele hans Livs Stræben skulde gaa ud paa at glæde hende, der saa kjærlig havde taget sig af ham.

Og han holdt Ord.

(N. II. Bl.)

Julegaver.

(Frit efter N. Langsted).

Nu nærmer sig den kjære Jul. Alle de Penge, som J. kjære Børn, have sparet sammen i Aarets Løb, bruge J nu til Julegaver, Juletræ, Julelys og Julefager. Tænk nu ogsaa med Eders Penge og Gaver paa de mange fattige Børn, som Lidet eller Intet faa af alt det Gode, J nyde! Lader Guds store Godhed og Naade dertil gjøre Eder ret varme om Hjertet!

Men læs dog først og sidst paa ham, som for vor Styld blev fattig, da han var rig, paa da at vi ved hans Fattigdom skulde blive rige: Vorherre Jesus Kristus, der Julerat blev Børn som vi og hdmngede sig saa dybt, at det var ei hans eget, det Ho, hvori han laa, han havde ei saa meget, han kunde ligge paa — Han maa som et andet fattigt Børn gaa fra Dør til Dør og banke paa, og margt et Sted, hvor dog Julelysfene tændes og Julefangen klinger, lader man ham staa udenfor, som skulde være Sjelen i det Hele. Og hvad er det saa, de derinde have saa travlt med, at de ikke engang kunne høre ham banke. Det er Julegaver, Julestads, Julknas, der saaledes opfylder deres Tænk at der slet ikke bliver Plads for Jesus, hvem de dog styld Julens Hertilighed. Kun der, hvor han bliver indladt, feires Jule, som den skal, og det maa J tro, at overalt, hvor han er tilstede som den usynlige Gæstgjæst, der er der lysere selv med færre Lys, gladere selv med færre Gaver og festligere selv med mindre Stads. Thi naar

Som Gæst,

Ved egen Fæst,
Børn Jesus er tilstede,
Han Javnen har af Gaver fuld,
Ei Edelflene, Sølvs og Gulds,
Men Lys og evig Glæde.

Lader os da byde ham velkommen og gjøre Alt for, at han ret maa føle sig hjemme hos os. Men har du nu ogsaa tænkt paa en Gave til ham? — ikke! — Ja, men hvorfor? — Alle Gæster i dine Forældres Hus faa dog Juleaften en Gave, skulde da

han, den fornemste, kjæreste Gæst gaa tomhændet hjem? det kan du sikkert ikke mene. Nei, Noget skal han have; men Spørgsmaalet er, hvad det skal være. Ja, naar du underveiden har været i Tvivl om, hvad du skulde give dine Forældre eller Spødske, hvad har du saa gjort? Du har søgt paa en eller anden Naade at faa at vide, hvad de onkede sig. Men hvad tror du, Vorherre Jesus onsker sig? Jeg vil lade en liden Historie svare

J have før i "Børneblad" læst den gamle skønne Fortælling om Hieronymus, som endelig vilde give Jesusbarnet Noget, og som da fik det Svar: "Gi mig dine Synder, din onde Samvittighed og din Fordømmelse!" Denne Gang vil jeg lade en Tildragelse fra Vestens Skove her i Amerika tale herom til Eder.

En engelsk Missionær holdt engang en gribende Tale om Kristi Forsningsdød. Da han havde endt sin Prædiken, traadte en Indianerhøvding frem for ham og sagde: "Er Jesus ogsaa død for mig? for mig, stakkels Indianer?" — "Ja, Jesus er ogsaa død for dig," lod Svaret. "Saa vil jeg til Tak give ham min Bøsse og min Hund," sagde Høvdingen; men Missionæren forestillede ham, at det var Gaver, som Gud ikke kunde tage imod. Redslaaet gik han hjem; men den næste Dag kom han igjen og medbragte, foruden Bøssen og Hunden, sit uldne Tæppe, det Bedste af Alt, hvad han eiede, i Haab om, at Gud vilde modtage det. Men ogsaa denn: Gang blev han afvist, og den stakkels Stovens Søn boiede bedrovet sit Hoved og gik bort; men Dagen efter vendte han tilbage kastede sig for Missionærens Fødder og sagde: "Her er jeg selv, den fattige Hedningehøvding vil Gud have ham?" "Ja, det er det, han vil" sagde Missionæren, idet han ventlig reiste Indianeren op.

Have J nu forstået, kjære unge Venner, at det er Eder selv, Eders Hjerte, som Vorherre Jesus onsker sig og, ligesom J ikke kunne byde Noget en beskaaret eller halv Ting som Gave, saaledes skulle J give Gud Eders Hjerte helt og udelt. J kunne tage

Exempel af hin fattige Dreng, som engang i en engeff Kirke ved en Indsamling til Missionen bad Kirkebetjenten holde Bøksen bestandig lavere, og som da denne utaalmodig spurgte hvorfor, svarede: "Fordi jeg hørken har Guld eller Sølvs, men gjerne vilde give mig selv til Missionen." Vorherre modtog hans Gave; den lille Dreng blev en stor Missionær. Det er saaledes, vi skulle give os selv, fattige, som vi ere, men helt og uden Forbehold, og i sin store Bingaard har Vorherre Brug for os Allesammen. Lad os da ikke glemme, naar Juleklokkerne ringe og Lyfene tændes, og vi høre det banke paa vor Hjertedør, at sige med Jubel:

Alt, som jeg vil oplufte
Mit Hjerte, Sjæl og Sind
Med tusind Længselsfulde:
Kom, Jesu, kom her ind!

Det er ei fremmed Bolig;
Du har det selv jo kjøbt,
Saa skal du blive trolig
Udi mit Hjerte spøbt! —

Amen!

Gaade.

1.

Den er ren og skøn, naar vi først den skue,
Men taber siden sin klare Glæds;
Snart dækker stille den Markens Tue,
Snart hvirvler den sig i stormfuld Dans.

2.

Den høit kan tale med mægtig Lunge,
Den taler baade paa Gamle og Unge.

Det Hele.

Godt Rydstab bringer dens stille Færd;
Den hvifser bly: "Nu er Vaaren nær!"

G.

Opløsning

paa Gaaden i No. 10:

Syltetøi.

Rigtig opløst af J. B. S., Lac qui Parle,
Minn.; D. K. L. og R. W. S., New House,
Minn.; J. H. R., Clon, Iowa; C. M. S.,
Hickson, Sac. Ter.; A. S., Swenoda, Minn.

"Børneblad"

fortsætter, om Gud vil, fra Nytaar 1888 sin Gang blandt de fjære Smaa og begynder da sin 14de Aargang.

Det sendes alle gamle Abonnenter, som ikke inden Jul have oplagt Bladet, og som have betalt al gammel Gjæld indtil dette Aars Udgang.

Betaler da strax al gammel Gjæld!

Uagtet "Børneblad" i de senere Aar, da mange flere Penge ere anvendte paa at give Bladet et saa smukt Udtryk som muligt, og Konkurrencen er bleven saa stor, kun har bragt et meget lidet Overskud, der paa Grund af de sene Indbetalinger maa anvendes til at holde Bladet gaaende,

saa skal dog alligevel fra Nytaar af følgende **Prisnedførtelse** finde Sted:

1) Enkelte Expl. leveres for 30 Cts. pr. Exemplar.

2) Agenter, der selv holde Maanedlige og indestaa for Bladets Betaling, erholde Bladet

i Pakker paa 5—25 Expl. for 25 Cts. pr. Expl.

— 25—100 — = 20 " —

— over 100 — = 18 " —

Naar de, der tage over 100 Expl., indsende Betalingen for Alt i Begyndelsen af Aaret, gives dem, istedetfor anden Præmie for Forskud, som Præmie Bladet efter 15 Cts. pr. Exemplar.

De, der forresten betale i Begyndelsen af Aaret, erholde som tidligere i Præmie for Forskudsbetaling:

1 indb. Aarg af Bladet for hver \$2.50, der er betalt i Forskud.

De Aargange, der have indbundne, ere 1881 og 1883—85, ingen andre.

Denne Prisnedførtelse og Præmie gives i Haabet om, at Bladets Venner ville arbejde alvorligt for at give det en større Udbredelse og anstrenge sig mere for at betale i Forskud.

Glemmer ikke, at Regelen er, at Alt skal betales i **Forskud!** Vil man ikke følge denne Regel, er det haarbt at holde Bladet gaaende, da alle Bladets store Udgifter ere kontante.

Nye Bestillinger af Bladets Venner bedes indsendte snarest muligt, for at Oplagets Størrelse for det nye Aar itide kan bestemmes.

Redselse: Rev. J. W. Frid,
703 — E. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.